

Sprawa C-290/20**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

30 czerwca 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Satversmes tiesa (trybunał konstytucyjny, Łotwa)

Data postanowienia odsyłającego:

11 czerwca 2020 r.

Strona pozwana:

AS „Latvijas Gāze”

Druga strona postępowania:

Saeima (parlament łotewski)

Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija (komisja ds. regulacji usług publicznych)

Przedmiot postępowania głównego

Skarga konstytucyjna dotycząca zgodności przepisów o przyłączeniu do gazociągów transportujących gaz ziemny przyjętych przez Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija (komisję regulacji usług publicznych) z przepisami (konstytucji) i Enerģētikas likums (ustawy o energii) oraz zgodności przepisów ustawy o energii z konstytucją, w której wnosi się o rozstrzygnięcie co do adekwatności uregulowania prawnego państwa członkowskiego, na podstawie którego jakikolwiek odbiorca gazu naturalnego może podłączyć się do sieci przesyłowej gazu ziemnego.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Sąd odsyłający na podstawie art. 267 TFUE wnosi o dokonanie wykładani art. 2 pkt 3, art. 23 I art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73 w celu ustalenia, czy odbiorcy gazu ziemnego (a w odpowiednim przypadku, jaka kategoria tych odbiorców)

powinna mieć możliwość przyłączenia do sieci gazociągów przesyłających gaz ziemny.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 23 i art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie powinny przyjąć uregulowanie prawne, zgodnie z którym, z jednej strony, każdy odbiorca końcowy może wybrać do jakiego rodzaju sieci – sieci przesyłowej czy dystrybucyjnej – chce się przyłączyć, oraz, z drugiej strony, operator sieci jest zobowiązany do zezwolenia mu na odnośne przyłączenie?

2) Czy art. 23 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do przyjęcia uregulowania prawnego, zgodnie z którym zezwala się na podłączenie do sieci przesyłowej gazu ziemnego jedynie odbiorcy niebędącemu gospodarstwem domowym (to znaczy, wyłącznie odbiorcy przemysłowemu)?

3) Czy art. 23 dyrektywy 2009/73/WE, a w szczególności pojęcie „nowego odbiorcy przemysłowego,” należy interpretować w ten sposób, że wspomniany artykuł ustanowi obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie uregulowania prawnego, zgodnie z którym jedynie odbiorcy końcowemu niebędącemu gospodarstwem domowym zezwala się na przyłączenie do sieci przesyłowej gazu ziemnego (to znaczy, wyłącznie odbiorcy przemysłowemu), który nie był wcześniej przyłączony do sieci dystrybucyjnej?

4) Czy art. 2 pkt 3 i art. 23 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, zgodnie z którym przesyłanie gazu ziemnego obejmuje przesyłanie gazu ziemnego bezpośrednio do sieci dostawy gazu naturalnego na rzecz końcowego odbiorcy?

Przywołane przepisy prawa Unii

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE): art. 2, ust. 2 i art. 4 ust. 2 lit. a) i e).

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE, motywy 1, 3, 6, 8 i 48, art. 2 pkt 3, 5, 24 i 25–27, art. 23 ust. 1 i 2 i art. 32 ust. 1.

Dyrektywa 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 96/92/WE, art. 2 i 20.

Orzecznictwo Trybunału

Wyrok z dnia 9 października 2008 r., Sabatauskas i in., C-239/07, EU:C:2008:55, pkt 45, 47 i 49.

Krajowe ramy prawne

Konstytucja Republiki Łotewskiej, art. 1, 64, 89 i 105 zdanie pierwsze.

Ustawa o energii, art. 1 pkt 7, 12, 13, 15, 16, 32, 35, art. 45 ust. 2 i 7, art. 84¹ ust. 1 i art. 111 ust. 1 pkt 1 i 2.

Decyzja nr 1/7 rady komisji regulacji usług publicznych z dnia 18 kwietnia 2019 r. „Dabagāzes pārvades sistēmas pieslēguma noteikumi biometāna ražotājiem, sašķidrinātās dabagāzes sistēmas operatoriem un dabagāzes lietotājiem” („zasady przyłączania do sieci przesyłowych gazu ziemnego dla producentów biometanu, zarządzających sieciami ciekłego gazu ziemnego (LNG) i odbiorców gazu ziemnego”).

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 Sporny przepis ustawowy – art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii – został wprowadzony do wspomnianej ustawy w drodze zmian w 2016 r., koniecznych min. dla spełnienia wymogów z dyrektywy 2009/73, zapewniając utworzenie skutecznego rynku wewnętrznego w celu umożliwienia sprzedaży gazu ziemnego w Unii Europejskiej na równych warunkach bez dyskryminacji i ograniczeń oraz w celu zagwarantowania ekonomicznie rozsądnego i skutecznego dostępu do sieci gazu ziemnego osobom trzecim.
- 2 Wspomniany przepis ustawy stanowi, że komisja regulacji usług publicznych przyjmuje zasady przyłączenia do sieci przesyłowych gazu ziemnego utworzonych przez zarządzającego siecią przesyłową gazu ziemnego dla producentów biometanu, zarządzających sieciami ciekłego gazu ziemnego (LNG) oraz dla odbiorców gazu ziemnego, a także zasady przyłączania do sieci dystrybucyjnych gazu ziemnego utworzonych przez zarządzającego siecią dystrybucji gazu ziemnego dla użytkowników gazu ziemnego. Ponadto na podstawie ustawy o energii przesyłową gazu ziemnego obejmuje przesyłanie gazu ziemnego przez sieć przesyłową nie tylko do sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego, ale także bezpośrednio do odbiorców gazu ziemnego. Dystrybucja gazu ziemnego obejmuje również przesyłanie gazu ziemnego z sieci przesyłowej gazu ziemnego do sieci dostawy energetycznej odbiorcy gazu ziemnego.
- 3 W dniu 18 kwietnia 2019 r. rada komisji regulacji usług publicznych wydała decyzję 1/7 „zasady przyłączania do sieci przesyłowych gazu ziemnego dla producentów biometanu, zarządzających sieciami ciekłego gazu ziemnego (LNG) i odbiorców gazu ziemnego”. Zgodnie z tymi zasadami jakikolwiek odbiorca gazu

ziemnego może przyłączyć się do sieci przesyłowej gazu ziemnego bez pośredniczenia zarządzającego siecią dystrybucyjną.

- 4 Skarżąca wniosła skargę konstytucyjną do Satversmes tiesa (trybunału konstytucyjnego), ponieważ uznała, że wspomniane zasady i art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii naruszają w szczególności jej prawo własności.
- 5 Na podstawie skargi konstytucyjnej skarżącej Satversmes tiesa musi rozstrzygnąć w przedmiocie: 1) zgodności zasad o przyłączeniu do sieci przesyłowej gazu ziemnego z art. 1, 64, 89 i 105 zdanie pierwsze konstytucji Republiki Łotewskiej z oraz z art. 45 ust. 7, art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii, oraz 2) zgodności art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii z art. 64 konstytucji Republiki Łotewskiej.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 6 **Zdaniem skarżącej** sporne zasady nie są zgodne z art. 64 i 105 zdanie pierwsze konstytucji; naruszają one zasady dobrej administracji, dobrego ustawodawstwa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz pewności prawa wynikających z art. 1 i 89 konstytucji; są sprzeczne również z art. 45 ust. 7 i art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii. Z kolei art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii jest niezgodny z art. 64 konstytucji.
- 7 Skarżąca podnosi, że do dnia 3 kwietnia 2017 r. tylko ona, jako przedsiębiorstwo zintegrowane pionowo, gwarantowała zakup, magazynowanie, przesyłanie, dystrybucję i sprzedaż gazu ziemnego na łotewskim rynku gazu ziemnego. W procesie liberalizacji rynku gazu ziemnego na Łotwie utworzono, poprzez wydzielenie jej od skarżącej, spółkę akcyjną Conexus Baltic Grid, na którą przeniesiono w szczególności krajową infrastrukturę przesyłową gazu ziemnego oraz jedyną sieć przesyłową gazu ziemnego. Skarżąca nie jest akcjonariuszem wspomnianej spółki akcyjnej. Ponadto jako odrębną spółkę zależną od skarżącej utworzono spółkę akcyjną Gaso, która świadczy na podstawie zezwolenia usługę dystrybucji gazu ziemnego na terytorium Łotwy. Skarżąca jest jedynym akcjonariuszem wspomnianej spółki akcyjnej i sprzedaje nadal gaz ziemny z sieci przesyłowej na rzecz odbiorców końcowych. Segment dystrybucji gazu ziemnego jest jednym z najważniejszych segmentów działalności przedsiębiorstwa grupy skarżącej. Sporne zasady przyłączania do sieci przesyłowej gazu ziemnego pozwalają jakimkolwiek użytkownikowi gazu ziemnego na przyłączenie się do sieci przesyłowej gazu ziemnego bez pośrednictwa operatora sieci dystrybucyjnej. W ten sposób ogranicza się uzyskane w drodze zezwolenia prawo spółki akcyjnej Gaso, należącej do grupy skarżącej, do prowadzenia działalności handlowej w zakresie sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego.
- 8 W opinii skarżącej przyjęcie spornych przepisów skutkowało umniejszeniem wartości grupy skarżącej, a przez to naruszono prawo własności uznane w art. 105 konstytucji. Z uwagi na to, że sporne zasady były przyjęte na podstawie art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii, wspomniane prawo własności zostaje umniejszone również przez ów przepis ustawy o energii.

- 9 Według skarżącej z oceny art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii w świetle charakteru i celu wspomnianej ustawy wynika, że prawodawca nie upoważnił komisji regulacji usług publicznych do przyjęcia zasad, które pozwalałyby jakimkolwiek odbiorcy gazu ziemnego na odłączenie się od sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego i na bezpośrednie przyłączenie się do sieci przesyłowej. W tym względzie należy uwzględnić dyrektywę 2009/73.
- 10 Zdaniem skarżącej z dyrektywy 2009/73 wynika niezależność i odrębność operatorów sieci przesyłowych gazu ziemnego. Odbiorcy gazu ziemnego mają prawo dostępu do sieci gazu ziemnego, ale nie mają prawa do przyłączenia się do określonego rodzaju sieci – przesyłowej lub dystrybucyjnej. Co do zasady odbiorca gazu ziemnego przyłącza się do sieci gazu ziemnego za pomocą sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego, której to czynności dokonuje operator sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego.
- 11 Skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 23 dyrektywy 2009/73, uregulowanie ustanowione przez państwo członkowskie może zezwalać na bezpośrednie przyłączenie się odbiorców gazu ziemnego do sieci przesyłowej gazu ziemnego tylko wtedy, gdy operator sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego odmawia przyłączenia do sieci ze względu na ograniczenia techniczne lub operacyjne, lub jeżeli istnieją inne obiektywne powody, które czynią koniecznym bezpośrednie przyłączenie się użytkownika gazu ziemnego do sieci przesyłowej gazu ziemnego. Ponadto wspomniany artykuł odnosi się wyłącznie do szczególnej grupy odbiorców gazu ziemnego: nowych odbiorców przesyłowych.
- 12 **Podmiot, który wydał zaskarżony akt – komisja regulacji usług publicznych** – wskazuje, że sporne zasady są zgodne z konstytucją, z art. 45 ust. 7 ustawy o energii oraz ze spornym przepisem wspomnianej ustawy - 84¹ ust. 1 ustawy o energii.
- 13 Jego zdaniem art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii transponuje art. 23 dyrektywy 2009/73, na podstawie którego państwa członkowskie powinny zagwarantować niedyskryminujące przyłączenie odbiorców przemysłowych do sieci przesyłowej gazu ziemnego.
- 14 Fakt, że sporne zasady przewidują prawo podmiotów wymienionych w art. 84¹ ust. 1 ustawy o energii, w tym odbiorców gazu ziemnego, do domagania się przyłączenia swoich instalacji do sieci przesyłowej gazu ziemnego i obowiązek operatora sieci przesyłowej gazu ziemnego zagwarantowania takiego przyłączenia, jak również możliwość uzyskania przez odbiorców gazu ziemnego z sieci przesyłowej gazu ziemnego poprzez utworzenie takiego połączenia, nie przekształca przesyłania gazu ziemnego za pomocą sieci przesyłowej gazu ziemnego w dystrybucję gazu ziemnego.
- 15 Zdaniem wspomnianego podmiotu przy przygotowywaniu spornych zasad zainteresowane strony wniosły o nałożenie ograniczeń w przyłączaniu instalacji użytkowników gazu ziemnego do sieci przesyłowej gazu ziemnego. Niemniej

jednak ani uregulowanie krajowe, ani art. 23 ust. 1 dyrektywy 2009/23 nie przewidują ograniczeń tego prawa. Ponadto, jeżeli niektórzy z odbiorców przemysłowych gazu ziemnego postanowiliby odłączyć swoje instalacje od sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego i podłączyć je do sieci przesyłowej gazu ziemnego, to i tak wpływ tego na płatności pozostałych odbiorców gazu ziemnego za dystrybucję gazu ziemnego byłby stosunkowo nieznaczny.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 16 W niniejszej sprawie konieczne jest ustalenie, czy dyrektywa 2009/73 sprzeciwia się uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, na podstawie którego każdy odbiorca gazu ziemnego może przyłączyć się do sieci przesyłowej gazu ziemnego.
- 17 Zdaniem Satversmes tiesa z art. 2 pkt 3 dyrektywy 2009/73 na pierwszy rzut oka wynika, że przesyłanie gazu ziemnego nie obejmuje przesyłania gazu częścią wysokociśnieniowych gazociągów używanych głównie w ramach dystrybucji lokalnej gazu ziemnego, w celu dostarczenia go odbiorcom końcowym. W rzeczywistości bowiem gaz ziemny dostarcza się bezpośrednio do sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego na rzecz odbiorcy końcowego poprzez sieć dystrybucyjną gazu ziemnego, a nie przez sieć przesyłową gazu ziemnego.
- 18 Niemniej jednak z art. 23 dyrektywy 2009/73 wynika, że klienci przemysłowi, a przynajmniej nowi klienci przemysłowi mogą przyłączyć się do sieci przesyłowej gazu ziemnego. Dyrektywa 2009/73 nie wyjaśnia pojęcia „klienta przemysłowego”. Wśród kategorii odbiorców, o których mowa w art. 2 pkt 24 dyrektywy 2009/73, należałoby przypisać pojęcie „odbiorcy przemysłowego” odbiorcom końcowym, ponieważ z prac przygotowawczych do wspomnianej dyrektywy wynika, że pojęcie „klienta przemysłowego” może odnosić się do jakiegokolwiek osoby używającej gaz ziemny. Satversmes tiesa uważa, że ponieważ odbiorcą końcowym, o którym mowa w art. 2 pkt 27 dyrektywy 2009/73, może być zarówno odbiorca będący gospodarstwem domowym, jak i odbiorca niebędący gospodarstwem domowym, odbiorcą przemysłowym może być tylko odbiorca niebędący gospodarstwem domowym w rozumieniu art. 2 pkt 26 dyrektywy.
- 19 W ten sposób należy przyjąć, że z art. 23 dyrektywy 2009/73 wynika obowiązek państw członkowskich przyjęcia uregulowania prawnego, które zezwoli przynajmniej odbiorcom niebędącym gospodarstwem domowym na przyłączenie się do sieci przesyłowej gazu ziemnego, lub że takie uregulowanie jest zgodne z dyrektywą.
- 20 Ze spornych w niniejszym postępowaniu zasad, a także z art. 1 pkt 13 i 15 ustawy o energii wynika, że w Łotwie jakikolwiek odbiorca gazu ziemnego, w tym również odbiorca niebędący nowym odbiorcą przemysłowym, może przyłączyć się do sieci przesyłowej gazu ziemnego. W związku z tym w niniejszym

przypadku należy ustalić, czy takie uregulowanie jest sprzeczne z art. 2 pkt 3 i art. 23 dyrektywy 2009/73.

- 21 W niniejszej sprawie należy wziąć pod uwagę art. 2 ust. 2 TFUE w związku z kompetencjami Unii Europejskiej i państw członkowskich w określonych dziedzinach. W myśl art. 4 ust. 2 lit. a) oraz i) Unia Europejska i państwa członkowskie dzielą kompetencje w dziedzinie rynku wewnętrznego i energii.
- 22 Przyjmując dyrektywę 2009/73, Parlament Europejski i Rada wykonali w istocie kompetencje Unii Europejskiej w dziedzinie rynku wewnętrznego i energii. Niemniej jednak w niniejszej sprawie pozostają wątpliwości co do znaczenia w ramach wykonywania kompetencji dzielonej między Unią Europejską a państwami członkowskimi zasady dostępu osób trzecich uznanej w art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73.
- 23 Z motywów 1, 3, 6 i 8 dyrektywy 2009/73/WE wynika, że rynek wewnętrzny gazu ziemnego Unii Europejskiej ma na celu stworzenie rzeczywistej możliwości wyboru wszystkim odbiorcom w Unii Europejskiej, niezależnie od tego czy chodzi o obywateli, czy o przedsiębiorstwa. Bez rzeczywistego oddzielenia sieci i działalności produkcyjnej i dostawczej istnieje ryzyko dyskryminacji przy korzystaniu z sieci. Taka dyskryminacja może powstać, gdy podmiot gospodarczy zintegrowany pionowo wykonuje jednocześnie działalność produkcyjną i dostawczą gazu ziemnego i zarządza siecią przesyłową i dystrybucyjną gazu ziemnego. W takim przypadku podmiot gospodarczy zintegrowany pionowo może nie mieć interesu w zagwarantowaniu ewentualnym konkurentom na rynku produkcji i dostawy gazu ziemnego dostępu do sieci przesyłowej i dystrybucyjnej, którymi zarządza. Utrudniałoby to wykonywanie swobód zagwarantowanych przez TFUE, ponieważ nie pozwalałoby to wszystkim odbiorcom na dokonanie swobodnego wyboru swojego dostawcy, a wszystkim dostawcom na swobodne dostawy na rzecz klientów, pomimo że zgodnie z motywem 48 dyrektywy 2009/73, interes konsumentów powinien stanowić jej centrum.
- 24 Zdaniem Satversmes tiesa z powyższych rozważań wynika, że dyrektywa 2009/73 ma na celu ochronę interesów konsumentów, gwarantując ochronę handlowców lub dostawców gazu ziemnego wybranych przez odpowiednich konsumentów – odbiorców końcowych – wobec dyskryminacji w dostępie do sieci przesyłowej i dystrybucyjnej gazu ziemnego. W rzeczywistości bowiem zasada dostępu osób trzecich ustanowiona w art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73 dotyczy w sposób pośredni odbiorców końcowych.
- 25 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyraził podobną opinię oceniając zasadę dostępu osób trzecich do rynku wewnętrznego energii elektrycznej zgodnie z art. 20 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE. Ustęp 1 wspomnianego artykułu stanowił, że państwa członkowskie zapewniają wdrożenie systemu dostępu strony trzeciej do systemu przesyłowego i dystrybucyjnego opartego na opublikowanych

taryfach, mającego zastosowanie do wszystkich uprawnionych odbiorców i stosowanego obiektywnie, bez dyskryminacji w odniesieniu do użytkowników systemu. Ponadto, pomimo że dyrektywa 2003/54 nie zawierała analogicznego przepisu do art. 23 dyrektywy 2009/73, to jednak art. 2 dyrektywy 2003/54 stanowił, że przesyłanie obejmuje transport energii elektrycznej nie tylko do dystrybutorów, ale także do odbiorców końcowych.

- 26 W tym względzie Trybunał stwierdził, że obejmując swym zakresem zastosowania użytkowników systemu, art. 20 ust. 1 dyrektywy przyznaje również uprawnionym odbiorcom prawo niedyskryminacyjnego dostępu do systemów. Wynika z tego, że państwa członkowskie zachowują swobodę działania w zakresie skierowania użytkowników systemu w stronę takiego lub innego systemu pod warunkiem jednak, że nastąpi to z powodów o niedyskryminacyjnym charakterze i z obiektywnych względów. Użytkownicy systemów mają zatem prawo dostępu do systemu energii elektrycznej, ale państwa członkowskie mogą postanowić, że przyłączenie nastąpi do takiego lub innego systemu. Z uwagi na te rozważania Trybunał orzekł, że wykładni art. 20 dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że określa on zobowiązania państw członkowskich jedynie w odniesieniu do dostępu a nie przyłączenia stron trzecich do systemów przesyłowych i dystrybucyjnych energii elektrycznej oraz że nie stanowi on, iż system dostępu do systemów, który państwa członkowskie zobowiązane są wdrożyć, ma umożliwić uprawnionemu odbiorcy możliwość wyboru, według własnego uznania, rodzaju systemu, do którego pragnie zostać przyłączony (wyrok Trybunału z dnia 9 października 2008 r., Sabatauskas i in., C-239/07, EU:C:2008:551, pkt 45, 47 i 49).
- 27 Wspomniany wyrok Trybunału odnosi się do zasady dostępu osób trzecich do rynku wewnętrznego energii elektrycznej, jednakże ta sama zasada została uznana również na rynku wewnętrznym gazu ziemnego. W związku z tym należałoby wyciągnąć wniosek, iż art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73 określa zobowiązania państw członkowskich w zakresie dostępu, a nie przyłączenia, osób trzecich do sieci przesyłowej i dystrybucyjnej gazu ziemnego, oraz że nie przewiduje on, iż system dostępu do sieci, jaki państwa członkowskie mają obowiązek ustanowić, powinien pozwalać końcowemu odbiorcy na swobodny wybór rodzaju sieci, do której się przyłączy.
- 28 Z uwagi na powyższe rozważania można dojść do różnych wniosków, to znaczy:
- 1) Artykuł 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73 nakłada na państwa członkowskie obowiązki w zakresie dostępu a nie przyłączenia osób trzecich do sieci dostawy gazu ziemnego, a państwa członkowskie zachowują zakres swobodnego uznania w kierowaniu użytkowników sieci, w tym odbiorców końcowych, do jednego lub drugiego rodzaju sieci, podczas gdy wymogi nałożone na państwa członkowskie przez art. 23 dyrektywy w dziedzinie przyłączania odbiorców przemysłowych do sieci przesyłowej gazu ziemnego, dotyczą tylko przypadków, w których państwo członkowskie skierowało odbiorców końcowych do sieci przesyłowej gazu ziemnego.

- 2) Artykuł 23 i art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73 nakładają na państwa członkowskie obowiązki w zakresie dostępu i przyłączenia osób trzecich do sieci dostawy gazu ziemnego, które przewidują, w szczególności, przyłączenie odbiorców przemysłowych zarówno do sieci przesyłowej gazu ziemnego, jak i do sieci dystrybucyjnej gazu ziemnego.
- 29 W niniejszej sprawie Satversmes tiesa stwierdził już istnienie związku pomiędzy przepisami ustawy o energii z dyrektywą 2009/73 oraz z treścią jej postanowień. Orzecznictwo Trybunału dotychczas nie poruszało kwestii pytań przedstawionych w niniejszym postanowieniu. W konsekwencji okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają skierowanie do Trybunału wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

DOKUMENT ROBOCZY